

Poeta

Umykasz, godzino, zanim cię złowię.

Rani skrzydłem ulotny cień.

Samotnemu: cóż mi po słowie?

na cóż mi noc? na cóż mi dzień?

Miłej ani domu, o którym śnię,

niczego w życiu nie posiadam.

Wszystko, do czego się przykładam,

bogaci się na mnie i trwoni mnie.

Koronka

I

Ludzkość: niepewny tytuł posiadania

z wątpliwym inwentarzem szczęścia: co tu

niehumanie? że koronka ta pochłania,

ten skrawek drobno dzierganego splotu,

dwoje twych oczu? - Chciałabyś ich zwrotu?

Ty, dawno temu zgasła i oślepla:

nieśmiertelności nie jestże podobna

rzecz, w której wielka czułość twa zakrzepła

jak w pniu pod korą, nagle taka drobna?

Przez prześwit losu, przez powietrzne pory

uniosłaś duszę z czasów swoich w wieczność

i tak ją wplotłaś w te przejrzyste wzory,

że uśmiech budzą przez swą użyteczność.

II

A kiedy nagle i ta czynność świata
jak całe nasze na tym świecie dzieje
obca, daleka wyda się, zmaleje,
niegodna tego, żebyśmy przez lata
zmudnie tracili dla niej swą dziecinność -:
czy nie tak ściśle się zdzierzgnęły nici
zżółkłej koronki, jej kwiatowej wici,
by nas zatrzymać? Patrz: spełniona czynność.
Życiem ktoś własnym może dla niej wzgardzi
i z własnym szczęściem woli się rozminąć,
wszystko poświęci dla tej rzeczy małej,
tak pięknej, chociaż lekka jest nie bardziej
niż życie, jakby dość w niej było chwały,
by uśmiechając się, w powietrzu płynąć.

Los kobiety

Jak pierwszą lepszą król na polowaniu,
żeby się napić, szklanek ręką chwyta,
co potem wbrew własnemu powołaniu
u właściciela stoi gdzieś ukryta,
nierzeczywista: równie los spragniony
do ust podniesie jedną z nich i pije,
a życie później, co jej nie rozbije,
bo zbyt lękliwe, szuka jej osłony,

za szkłem w gablotce więc bezużytecznie
pomiędzy rzeczy co cenniejsze wkłada
(lub to, w czym oczy cenną rzecz dostrzegą).

Jak pożyczona stoi tam bezpiecznie,
skromnie starzeje się i z barw opada,
i nie ma w sobie nic nadzwyczajnego.

Tanagra

Trochę ziemi, co jest
jak wypalona od słońca.
Jakby się dłużył bez końca
niedokonany gest
uniesionej ręki dziewczęcej;
nic jej nie trzeba więcej,
po nic nie sięga, nie prosi,
jakby podbródka miękko
właśnie dotknęła ręką,
z nagłym uczuciem ją wznosi.

Ujmujemy w zadumie
jedną figurkę za drugą:
już prawie się rozumie,
jak to ta postać umie
nie przemijać tak długo -
a nam cóż? głębiej, głodniej,
w tym, co było, szukać uroku

i uśmiechać się: trochę pogodniej
niż, powiedzmy, w zaprzyszłym roku.

Ślepnąca

Siadali do herbaty jak się zdarzy.
Trochę inaczej, pomyślałem o niej,
niż inni trzyma filiżankę w dłoni.
Uśmiech był niemal przykry na jej twarzy.
Kiedy zaś wszyscy z wrzawą i z nieładem
wstali od stołu, po czym bez pośpiechu
szli przez pokoje (w zgiełku znów i śmiechu),
wtedy ją zobaczyłem. Szła ich śladem
sztywno jak ta, co zaraz w ludzkiej wrzawie
zaśpiewać ma, a na powierzchni oka
jasnej odblasku kładła się powłoka
niby od zewnątrz światło dnia na stawie.
Szła, musiał jednak długi czas przeminąć,
aż nieprzebytą drogę swą pokona;
aż z chwilą przejścia bodaj odmieniona
nie chodzić ma już, lecz na skrzydłach płynąć.

Doznanie śmierci

Nie biorąc w nim udziału, nic nie wiemy
o tym odejściu. Nie ma więc potrzeby,
byśmy nienawiść, miłość, podziw niemy

okazywali śmierci, albo żeby
tragicznej maski spotwarzała skarga
jej postać. W świecie naszym ról do woli:
gdy więc podobać chcemy się w swej roli,
śmierć, choć się nie podoba, także zagra
w naszym spektaklu. Ale ty, schodząca
ze sceny, wyświeciłaś nam w prześwicie
wyjścia prawdziwy las i światło słońca,
prawdziwą zielenią w rzeczywistym bycie.
My gramy dalej. Z trudem, z niepokojem,
z gestem recytujemy wyuczoną
rolę; ty jednak nas istnieniem swoim,
które ze sztuki naszej wykreślono,
odjęto nam, potrafisz przejąć skrycie
do głębi, niby wiedza w prawdy blasku,
byśmy w zachwycie odgrywając życie,
przez chwilę nie myśleli o poklasku.

Niebieska hortensja

Jak w tyglu farb zieleni resztką lekka
- suche, stężałe, szorstkie są te liście,
to tło baldachogrona, które mgliście
odbija błękit, lecz się nie powleka
barwą. Odbija zażawiony, mętnie
- jak z czasem listy niebieskawe, stare,

staje się żółte, fioletowe, szare:
rzekłbyś, że znów zgubiłoby go chętnie;
niczym fartuszek sprane już dziecięcy,
nieużywane, niepotrzebne więcej:
małego życia jakże krótkie dzieje.
Aż wtem się błękit odnowiony mieni
w którymś z baldaszków i na tle zieleni
znów się niebieskość wzruszająca śmieje.

Przed letnim deszczem

Niespodziewanie cała zieleń parku
o coś, nie wiedzieć o co, się umniejszy;
z okna wydaje się dotykalszy w
swym umilknięciu. Tylko w zakamarku
ogrodu siewka woła u stóp drzewa
o deszcz. Tu przypomina się Hieronim;
samotność i gorliwość bierze po nim
ten głos usilny, mocny, nim ulewa
wysłucha go. Obrazy, ściany sali
w cień się przed nami usuwają skrycie,
jak gdyby nie śmiać naszej słyszeć mowy.
W tapetach wypłowiałych ma odbicie
szara godzina, czas popołudniowy,
których się dzieckiem wszyscy trochę bali.